

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.43/2012/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év április hó 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2011. év december hó 2. napján kelt 10.B.1469/2010/31. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi megjelölése helyesen Btk. 170. § (1) és (5) bek. I. fordulata.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság 2011. december hó 2. napján kelt, 10.B.1469/2010/31. számú ítéletével vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk.170.§ (1) és (6) bekezdés I. fordulat) állapította meg, és ezért őt mint visszaesőt 4 év börtönbüntetésre és 5 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról. A Fővárosi Bíróság a Tatabányai Városi Bíróság 5.Bk.40/2004/4. sz. ítéletével jogerősen kiszabott 8 év 7 év fegyházbüntetés kapcsán alkalmazott feltételes szabadságra bocsátást megszüntette, továbbá kimondta, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Ezen felül az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, illetve a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész a tárgyaláson tudomásul vette, míg a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványára a Be.360.§ (4) bekezdése alapján az ügyet tanácsülésre tűzte ki, azonban a védő és a vádlott nyilvános ülés kitűzését kérte. Ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla gondoskodott a nyilvános ülés kitűzéséről.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.207/2012/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítás alapján a hiánytalanul megvizsgált bizonyítékoknak a logika

szabályait is megtartó helyes mérlegelése alapján hibamentes tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő. A megállapított tényállást a bejelentett védelmi perorvoslatok sem sérelmezték.

Az ügyészi érvelés szerint a vádlotti cselekmény jogi minősítése is törvényes azzal, hogy a jogi indoklás körében kifejtettek alapján álláspontja szerint a vádlott terhére eshetőleg szándék állapítható meg, mert a magatartása lehetséges életveszélyes következményébe belenyugodva cselekedett. A kiszabott büntetést a bűncselekménnyel okozati összefüggésben bekövetkezett maradandó fogyatékosagra és egészségromlásra tekintettel eltúlzottan enyhének tartotta, ezért értelemszerűen az enyhítést célzó védelmi fellebbezéseket támogatni nem tudta. Fentiekre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A vádlott a Fővárosi Ítéltáblához eljuttatott beadványában lényegét tekintve bizonyítási indítványt terjesztett elő, amelyben 1. és 2. kihallgatását és szembesítését indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen az írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakat fenntartotta. Előadása szerint tisztában van azzal, hogy a tényállás támadása nem vezethet eredményre, de ennek ellenére e körben is megfogalmazta érveit. Állítása szerint az elsőfokú bíróság a felmerült bizonyítékokból nem az indokolt jogi következtetést vont le. Előadta, hogy nem állapítható meg az okozati összefüggés, a súlyos eredmény és a vádlotti cselekmény között. Nem volt kétséget kizáróan bizonyítható, hogy az ütésnyom, amit az orvosi vizsgálat megállapított az a sértett elesését és a súlyos eredményt okozó ütés nyomán keletkezett. Az elsőfokú bíróság a tényállásban megállapította, hogy még a sértett elesése előtt ütésváltás történt. A védői érvelés szerint nincs bizonyítva, hogy az a sérülés, ami az agyzúzódást okozta, akkor keletkezett, amikor a földre került a sértett.

Ezt a két cselekményt egymástól el kell választani, álláspontja szerint nem a (6) bekezdés I. fordulata szerinti minősítés a helytálló, hanem a (7) bekezdés szerinti minősítés folytán gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétségéért vonható csak felelősségre a védelem.

A vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, ez azonban a nyilvános ülés megtartásának és a fellebbezés elbírálásának akadályát nem képezte (Be.362.§ (3) bekezdés).

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta

le a bizonyítási eljárást. Helyesen járt el akkor, amikor a sértett tanút a Be.304.§ (1) bekezdése alapján kiküldött bíróként - a tárgyalás hatásaitól megkímélve - hallgatta ki tanúként. Szabályszerűen járt el akkor is, amikor a vádlottat, illetve a tanúkat, továbbá az igazságügyi szakértőket a tárgyaláson a törvényi előírásoknak megfelelően, figyelmeztetéseket követően hallgatta ki. Az eljárási szabályoknak megfelelően tette a tárgyalás anyagává a terhelt gyanúsítottként tett vallomását, a nyomozati iratokból megállapítható, hogy a vádlott gyanúsítottkénti első kihallgatásán nem csupán eljárásjogi értelemben volt védője, hanem a kihallgatáson részt is vett (Nyom.ir.397. oldal, 2009. február hó 18-i kihallgatás).

A Fővárosi Bíróság ügyfelderítési kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte. A vádiratban írtakkal szemben a rendelkezésre álló iratok alapján pontosan állapította meg a cselekmény elkövetési idejét.

Az ügy maradéktalan felderítését szolgálta a maradandó fogytékosság tekintetében a tárgyalási szakban kirendelt orvosszakértői bizonyítás (27. alszámú bírósági irat). E bizonyítási cselekmény eredményezte a vád pontosítását.

A vádlott az eljárás során különféle önellentmondásoktól nem mentes vallomásokat tett. Ugyanakkor a tárgyaláson tett olyan nyilatkozatot is, miszerint maga sem zárja ki, hogy megütötte a sértettet (22. tjk. 15. oldal). Rögzítendő, hogy pontosan a vádlotti védekezés cáfolta meg, hogy a sértett magától eshetett volna el, önmagának ilyen mértékű sérüléseket okozva, hiszen a vádlotti állításokkal is egybevág az a sértett által sem vitatott tény, hogy a sértett küzdősportot űzött és soha azelőtt komolyabb esése nem volt. A vádlott állítása szerint sem volt olyan ittas a sértett, hogy az önmagában az esését okozta volna. A szubjektív bizonyítékokon felül objektív orvosszakértői adat is kizárta az eleséstől való sérüléskeletkezési mechanizmust. Mindkét orvosszakértő egybehangzó állítása szerint az arcsérülés esetén az ütődés kizárt (27. alszámú szakvélemény 24. oldal). A szakértői vélemények szerint az is megállapítható, hogy olyan erejű ütés érte a sértett arcát, amely folytán az izomzata tónustalanná vált, ezt a tényt abból a tényből lehetett megállapítani, hogy nem volt a sértett felső végtagjain ütést tompító sérülés, ebből adódóan kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlotti ütés hatására a sértett egyszerűen eldőlt (27. alszámú igazságügyi orvosszakértői vélemény). Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor nem vádlott szerteágazó védekezésére alapította az ítéleti tényállást. Ezen önellentmondásos védekezés szerint a vádlott volt amikor azt állította, hogy csak védekezett, volt olyan állítása, miszerint a sértett kezére ütött, és olyan tényeket is állított, miszerint hozzá sem ért a sértetthez, mígnem a tárgyaláson már nem zárta ki, hogy megütötte a sértettet.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a rendelkezésre álló bizonyítási eszközökből származó bizonyítékok az ítéleti tényállás kétséget kizáró megállapítására alkalmasak voltak, ezért a vádlott által kihallgatni indítványozott 1. és 2. tanúk kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt a másodfokú bíróság elutasította. Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy mindkét tanú elsőfokú bíróság

előtti kihallgatására sor került, részletes kihallgatásukat követően az elsőfokú bíróság maradéktalanul számot adott az általuk előadottak bizonyítékként történő értékeléséről. Újabb meghallgatásuk nem eredményezhet az elsőfokú bíróság által megállapítottal gyökeresen eltérő, a vádlott felmentetésére, avagy cselekménye enyhébb minősítésére vezető tényállás módosulására.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegeléssel megállapított tényállás hibamentes és hiánytalan, ezért irányadó volt a felülbírálat során.

A megalapozott ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható, így a védő ez irányú fellebbezése - a Be.351.§, Be.352.§ (3) bekezdésében foglalt felülmérlegelés tilalmára figyelemmel - eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

Az elsőfokú ítélet indokolásából megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság - helyesen - az elkövetéskor hatályos büntető törvény Btk.2.§ I. mondata szerint bírálta el a bűncselekményt. Ugyanakkor a 2008. augusztus hó 15. napjára eső elkövetési idő ellenére a 2009. február hó 1. napjától hatályos Btk. rendelkezéseket hívta fel az ítélet rendelkező részében a testi sértés büntetnének jogszabályi megjelölésekor. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi felhívását a Btk.170.§ (1) bekezdés és **(5)** bekezdés I. fordulata szerint helyesbítette.

A fenti pontosítással helyesen minősítette a Fővárosi Bíróság vádlott testi épség elleni bűncselekményét. Az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy a vádlott szándékos magatartásával a sértettnek testi sérülést okozott, amikor őt közepesnél nem nagyobb erővel jobb arcfelén megütötte. Ezzel oksági kapcsolatban a sértett az úttesten hanyatt esett és a feje a földhöz csapódott. Ezzel szintén okozati összefüggésben, közvetett életveszélyes állapot jött létre a sértettnél, továbbá maradandó fogyatékoságban és súlyos egészségromlásban megnyilvánuló sérülései is keletkeztek. Az egyszeri, eszköz nélküli, közepesnél nem nagyobb erejű bántalmazása figyelemmel helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a súlyosabb sérülések, illetőleg a közvetett életveszélyes állapot tekintetében a vádlott hanyag gondatlanságára. Az elkövetés tárgyi ismérveiből (az ütés ereje, megcélzott testtájék, az eszközhasználat és a kitartó bántalmazás hiánya) csupán arra vonható következtetés, hogy a vádlott a közvetett életveszélyes, továbbá maradandó fogyatékosággal, súlyos egészségromlással járó állapotot azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést mulasztotta el. Ugyanakkor a védői érveléssel szemben az ütés erejére, az elkövetés körülményeire figyelemmel egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott a cselekménye véghezvitelkor testi sértésre irányuló, egyenes szándékkal cselekedett, csupán a súlyosabb minősítés alapjául szolgáló eredmények

tekintetében állt fenn a hanyag gondatlanság. Ezért a védő enyhébb minősítést célzó fellebbezése eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Bíróság a büntetés kiszabása során valamennyi súlyosító és enyhítő körülményt feltárta és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonított. Visszaesőként feltételes szabadság hatálya alatt újabb jelentős tárgyi súlyú, testi épség elleni szándékos bűncselekményt megvalósító vádlottal szemben a kiszabott 4 év börtönbüntetés inkább enyhének, mintsem súlyosnak tekintendő. A tárgyi oldalon igen nagy nyomatékú súlyosító körülmény, hogy a sértett esetében maradandó fogyatékoság és súlyos egészségromlás is kialakult a vádlotti cselekménnyel okozati összefüggésben. E körülmény nyomatékát csak kis mértékben csökkenti, hogy a vádlottat e tekintetben csak hanyag gondatlanság terheli. Mindezekre figyelemmel a védelem enyhítést célzó fellebbezése sem vezethetett eredményre a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célok elérése érdekében a büntetés enyhítésére törvényi lehetőség nem volt. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a Btk.47.§ (4) bekezdés a./ pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből a vádlottat kizárta, illetve a Btk.48.§ (4) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet rendelkező részében feltüntetett fegyházbüntetés kapcsán alkalmazott feltételes szabadságra bocsátást megszüntette.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írt pontosításokkal a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2013. év április hó 19. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k Dr. Ujvári Ákos s.k. Dr. Németh Nándor s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 10.B.1469/2010/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.43/2012/13. számú végzése folytán 2013. április hó 19. napján jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2013. év április hó 19. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
Németh Annamária
tisztviselő*